

De villa werd gerestaureerd met een groot hart en veel lichtvoetigheid. © rr

Villa Vivenoy in Middelkerke, een verbouwd tractiestation

Stijlvolle bourgeoisvilla met speelse touch

Dertig jaar stond Villa Vivenoy leeg en was ze ten prooi aan sluikstorters en graffiti-sputters. De voormalige conciërgewoning van een tractiestation in Middelkerke is nu een gastenverblijf. Het trekt zich weinig aan van de kustdrukte en neemt u met speelse knipogen voor zich in. **GEERT SELS**

De woning heeft nog steeds de stijl en voornaamheid van de historische bourgeoisie. © rr

Zitten er krokodillen aan de Belgische kust? Reken maar van *yes*. Die van Middelkerke is dan nog eens een oude ook. Ze ligt al jaren een eindje buiten de dorpskern. Het is een gemeentewijk en ze is genoemd naar een cabaret waar het er in de belle époque erg leuk aan toe ging.

Veel cabaret valt er in Crocodile niet meer te bespeuren. Het enige wat er uit die tijd nog overblijft, is de Villa Vivenoy uit 1924. Voor hedendaagse kustbezoekers ligt ze langs de verkeerde kant van de kusttram. Tegenwoordig hebben appartemententorens zich hooggeschoerd naast elkaar geschaard tussen de tramlijn en de zee. Hoezeer de villa ook op haar tippen gaat staan, veel zicht op zee heeft ze niet meer. Daarom kijkt ze maar naar achter, de duinen en het natuurgebied in. En ze weet wel beter. Zonder haar was er zelfs geen tramlijn geweest.

Bij het ontstaan van het kusttoerisme was het idee om een tram van Oostende naar Nieuwpoort te laten rijden. Jammer genoeg was de infrastructuur te kortademig. Ze had maar energie tot Middelkerke. Daar moest vervolgens een tractiestation komen, een opleveringsfabriekje dat extra elektriciteit leverde om ook de tweede helft van het traject te kunnen overbruggen.

Villa Vivenoy? Amehoela. Eigenlijk was dit een stroomfabriek met een conciërgewoning ervoor. Maar wel een heel charmante. Het is daar dat we een weekend doorbrengen en we hebben er nog altijd spijt van dat het geen lang weekend was. Eigenlijk had de architect Georges Vivenoy deelgenomen aan een architectuurwedstrijd voor een tractiestation in Sint-Genesius-Rode. Hij zal verbaasd geweest zijn dat de Nationale Maatschappij van Buurtspoorwegen zijn ontwerp aan de kust realiseerde.

Aaibaar

In het achterliggende fabriekje hebben de eigenaars voor zichzelf een loft ingericht. Dat is goed nieuws, want Dirk en Sien hebben het vermogen zichzelf onzichtbaar te maken, maar wel eerst het huis op temperatuur te brengen. Als we op een mistige vriesavond binnenkomen, is het er zo behaaglijk warm dat we ons met veel gemak voor de pelletkachel zouden kunnen nestelen. Alleen onze nieuwsgierigheid weerhoudt ons ervan. We hebben meteen in de

gaten dat hier met smaak, maar ook met luim ingericht is.

In de hal staat een replica van het fietswiel van Duchamp. Een grappige binnenkomer, en hij geeft nog licht ook. Pal voor de voordeur loopt met enige zin voor drama een trap naar boven. Hier heeft de vader des huizes, die met zijn kroostrijk gezin voor elektriciteit zorgde, bovenaan vast wel eens een speech gehouden voor zijn bezoekers. De woning heeft nog steeds de stijl en voornaamheid van de historische bourgeoisie, maar ze heeft door speelse toevoegingen een hoge aaibaarheidsfactor gekregen.

Rond die trap zijn drie kamers geschikt waar we het snel naar onze zin hebben. De eerste is een lange ruimte met een bijna even lange tafel. Ideaal voor wie hier met

In de hal staat een replica van het fietswiel van Duchamp. Een grappige binnenkomer, en hij geeft nog licht ook

vrienden of een grote familie komt. Er staat een rij klapstoeltjes rond die uit een bioscoop van het leger komt, en er hangen lichtgevende logo's van biermerken omheen. Dirk kan smakelijk vertellen hoe hij locaties prospecteerde voor een groot biermerk en uiteindelijk tien jaar werkte om dit pand op te knappen. Voordien had het dertig jaar leeg gestaan, was het de favoriete stortplaats uit de buurt en oefenden aspirant-kunstenaars er met graffiti hun skills. In de eetkamer hangen nog de authentieke houten ramen aan de muur, helemaal uitgesleten door de zeewind.

Tenniscourt

In de woonkamer was een ingemaakte schouwmantel gedemonteerd om op een vrachtwagen te laden, maar hij werd net op tijd gerecupereerd. De schouw wordt gecombineerd met een industriële lichtspot van een tenniscourt en een in elkaar gebrocheerde stoel met schoenen eronder.

Ondanks de gigantische afmetingen van

Speelse elementen geven het interieur een hoge aaihaarheidsfactor. © rr

die lichtbak is het euvel van zoveel logementen ook hier niet opgelost: wie maakt eindelijk eens een verblijf met verlichting die toelaat om te lezen zonder dat er blindheid op volgt? Een ander euvel is met verve voorkomen. De keuken bevat ruimschoots materiaal om te koken en veel gasten te bedienen. We waren er zo gerust in dat we meteen buitenshuis gaan eten zijn.

De woning vertoont kenmerken van art deco, heeft in de muren rond het huis veel blauwe steen en heeft een crèmekleurige crepi in Tirolse stijl. Helemaal raszuiver is ze dus niet. Het stoort dan ook niet dat er bovenaan de trap een bow window zit met glasmotieven in art nouveau. Integendeel, we laten ons compleet inpakken door de speelse toevoegingen in de drie slaapkamers. Hoewel onze dochter de ergste rozigheid achter zich gelaten heeft, zou ze toch moeten gniffelen om de voetmotieven die uit de bedsponde gezaagd zijn.

Onze zoon zou wel aan zijn trekken komen in de jongenskamer. Het nachtkastje is opgebouwd uit stoere legerkisten met codes erop en de nachtlamp is in een modelvliegtuig verwerkt. Het hoofdeinde van het bed blijkt bij nader inzien een gekantelde ladder. De badkamermuren zijn afgezet

met stoere houten planken en kleren kun je ophangen aan een ijzeren rek dat men vroeger in treinstellen aantrof.

Zomerhuis

Er is verwarming in de slaapkamers, maar na een gezellig avondje beneden voel je toch wel dat dit op en top een zomerhuis is. Het biedt verkoeling in de hitte en rust uit alle drukte. Deze verblijfsplaats is ideaal voor een minigroep van acht man die enige stijl en rust preferereert boven de ordinaire kustdrukke aan de dijk. Dit historische pand is gerestaureerd met een groot hart en een aangename lichtvoetigheid.

Woning Georges Vivenoy,
code BE-8430-41 bij Belvilla
www.belvilla.be

Ons oordeel

Aangenaam toeven in een stijlvolle kustvilla vol speelse knipogen. Ideaal voor wie rust zoekt in de drukte, oog heeft voor historische charme en enig cachet waardeert te midden van de kustbanaliteit.

Speelse verrassingen overal. © Geert Sels

Een frisse news

In Middelkerke is er weinig te zien, maar toch meer dan het kaartje van de **Kusthistories-wandeling** doet vermoeden. Dat lijkt namelijk geweldig op een blinde kaart. Fijn voor wie graag raadt waar hij is, maar onpraktisch in gebruik. Het is nochtans een fijn parcours van zo'n 7,5 kilometer.

Het is alsof Middelkerke zich schaamt voor zijn aanbod. Het kaartje bevat vage stippen waar zich een onbestemd iets bevindt. Geen naam of titel te bespeuren.

Ter plaatse komt men nochtans bij **sterke locatiekunst** terecht van Wim Delvoye, Nick Ervinck en Ivars Drulle. Daar staan dan wel bordjes met informatie.

Evengoed komt men bij ergoed terecht. Bij het prachtige **Hotel Bellevue** van Octave van Rysselberghe. Of bij **Villa Doris** van Alexis Dumont, die in Brussel bouwde aan de Shell Building en de Citroëngarage. Bij de **Villa Cogels** is er wél reden tot schaamte. De art nouveau-gevel is overbouwd met een hedendaags gedrocht. Zo'n schande dat het weer een toeristische attractie wordt.

In de buurt

Het is niet moeilijk om even verder te kijken dan Middelkerke. Je bent er namelijk zo voorbij.

Wie meer wil weten over het ontstaan van het kusttoerisme, kan naar Westende. In **Villa Les Zéphyr** wordt verteld hoe bourgeoisiehoudens tijdens de zomer hun leven, inboedel en knechten naar zee verplaatsten om er te baden. De lambrisering, buffetkasten en schouwmantel zijn van Henry Van de Velde.

Een eind verderop, in Blankenberge, is er nog zo'n curieus museum waar de geschiedenis van het baden verteld wordt.

Het Belle Epoque Centrum is trouwens een geslaagde verbouwing van de architect Luc Deleu.

In de meest nabije stad, Oostende, is het de moeite naar enkele nieuwe opstellingen gaan te kijken. **Muzee** heeft onlangs een nieuwe zaal met stukken van Ensor en Spilliaert ingericht.

Het Thermae Palace herbergt sinds kort **Het Spilliaert Huis**. Dat brengt telkens nieuwe presentaties met stukken uit privécollecties.